

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. Бургас, 24.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в

закрито заседание на двадесет и четвърти септември, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Вяра Ив. Камбурова
Членове:	Галя В. Белева
	Димитър П. Стоянов

като разглежда докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело № 20212100501415 по описа за 2021 година

Бургаският окръжен съд е сезиран с жалба, подадена от адв. Даниела Зарева като пълномощник на ТР. К. П. от гр. Бургас- длъжник по изпълнително дело № 6126 по описа за 2003г. на ДСИ при БРС, против отказът на последния да бъде прекратено частично изпълнителното производство, обективиран в съобщение № 8516 от 15.07.2021 г.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен, а мотивите на съдебния изпълнител- несъстоятелни и необосновани.

На първо място се сочи, че отказът противоречи на императивната разпоредба на чл.433, ал.1, т.7 от ГПК. Пред ДСИ били представени надлежни доказателства, че с влязло в сила съдебно решение, част от вземанията по издадения изпълнителен лист е приета за несъществуваща, което е основание за прекратяване на производството съгласно цитираната норма. Изложени са доводи, че прекратяването настъпва по силата на закона, а постановлението за прекратяване само констатира настъпилия ефект.

На второ място се сочи, че производството по изпълнителното дело все още е висящо, понеже не било издадено постановление за приключването му на основание чл.433, ал.2 от ГПК. Насрочен бил въвод във владение на имот, възложен на вискателя в производството, срещу вземането по изпълнителния лист. Доколкото ефектът на СПН не бил зачетен в хода на изпълнителното производство, щяло да се окаже, че

взискателят ще се обогати неоснователно. Тази последица можело да се избегне, ако взискателят внесе стойността на отреченото със СПН вземане, по сметката на ДСИ като доплащане до цената на възложения му имот. ДСИ отказал да покани взискателя да довнесе тази сума преди извършването на въвода, което според жалбоподателя е незаконосъобразно. Според него щяло да се стигне до въвод във владение, без взискателят, комуто е възложен имота да е изпълнил в пълен обем задължението си за довнасяне на цената на възложения имот, след приспадане на вземането му. Това било самостоятелно нарушение на разпоредбата на чл.495 ГПК и водело до недопустимост, респективно- незаконосъобразност на насрочения въвод.

Трето, необосновани били изложените от ДСИ съображения, че на 16.04.2015г. последният констатира, че взискателят не дължи възстановяване на сумата от 5216,65 щатски долара, понеже с решението на БРС и БОС в полза на взискателя било присъдено обезщетение за забава в размер на 5019 лева, ведно със законната лихва върху главницата от 7670 щ.д., считано от 16.10.2006г., както и деловодни разноски в размер на 851 лв. Твърде се, че жалбоподателят не е уведомяван за тази констатация на ДСИ, а дори да е бил издаден подобен акт на ДСИ това било станало след датата на издаване на постановлението за възлагане на имота- 7.01.2014г. Взискателят не се бил снабдил с изпълнителен лист за описаните суми, нито го е присъединявал за събиране в производството по изп.д.№6126/2003г. Преди подаването на молбата до ДСИ за частично прекратяване на производството жалбоподателят поискал да му бъде издадено удостоверение относно висиящността на производството и вземанията, предмет на събиране по делото. От него било видно, че суми като обезщетение и разноски на взискателя не са коментирани, от което страната е направила извод, че не са събирани. Ето защо жалбоподателят счита, че отказът е немотивиран, понеже противоречи на удостоверителните документи, издадени от ДСИ по същото дело.

На четвърто място жалбоподателят счита, че липсва каквато и да е пречка въз основа на мотивирано искане на длъжника и упражняване на право, регламентирано в чл.433, ал.1, т.7 ГПК, да се задължи взискателя да довнесе вземането, което е установено като недължимо. Изтъква, че разпоредбата на чл.433, ал.5 ГПК не брани правата, придобити от взискателя от проведено изпълнение, ако същият е имал качеството на привиден взискател. След като с влязло в сила съдебно решение било установено, че взискателят не притежава част от вземанията, за които е образувано изпълнителното производство, то той следвало да довнесе тази горница като част от цената на имота, който му бил възложен. Различно било положението, когато имота се придобие от трето лице, чиито права били гарантирани.

Моли да бъде отменен отказа на ДСИ за частично прекратяване на производството по изпълнителното дело, като на ДСИ се дадат указания, че взискателят следва да внесе сумата от 5216,65 щатски долара като част от цената на възложения имот.

На основание чл.438 ГПК да се постанови спиране на изпълнението до постановяването на решението по настоящото дело.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК е постъпило възражение от вискателя Ж. П. П. от гр. Бургас. Същият счита, че жалбата е недопустима и неоснователна. Сочи се, че не е налице нито една от хипотезите на чл.433 от ГПК за прекратяване на производството. Съгласно решението по гр.д.№1955/2006г. налице било насрещно задължение на Т.П., поради което вземането на вискателя било налице. Изтъква се, че недължимостта на сумата 5216 щ. д. не води автоматично до извод, че сумата не се дължи изобщо, както и до такъв за незаконосъобразност на изпълнителните действия. С цитираното решение П. бил осъден да заплати на П. 5019 лв. обезщетение за забава, ведно със законната лихва върху сумата от 7670 щатски долара, считано от 16.10.2006г., както и деловодни разноски. Затова намира, че не дължи възстановяване на 5216 щ. д. За длъжника не съществувало право за иска изпълнителното дело да бъде прекратено. Затова намира за правилна констатацията на ДСИ от 16.04.2015г., че изпълнителното производство не подлежи на прекратяване. Изложени са подробни съображения, че вискателят не дължи на длъжника суми, вследствие неоснователно обогатяване, че искането на длъжника за възстановяване на сумата от 5216 щ. д. е неоснователно, както и че всички изпълнителни действия на ДСИ са законосъобразни.

На последно място са развити съображения, че обжалваният акт на ДСИ не подлежи на съдебен контрол, понеже не попада в предметния обхват на разпоредбата на чл.435, ал.2 ГПК. Затова намира жалбата за недопустима.

Моли производството делото да бъде прекратено, а по същество- жалбата да бъде отхвърлена.

ДСИ Кольо Кръстев е приложил копие от изпълнителното дело, както и мотивите си по обжалваните действия. В тях са изложени хронологично извършените действия по изпълнителното дело. Развити са доводи, че жалбата е недопустима, а по същество неоснователна.

След преценка на твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд приема следните фактически и правни изводи:

Жалбата е с правно основание чл.435, ал.2, т.6, предл.2 от ГПК.

Жалбата е подадена в законоустановения срок /уведомлението за отказа е получено на 15.07.2021г., а жалбата е подадена на 29.07.2021г./ от надлежно упълномощен представител на лице, което има правен интерес от обжалването, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител /обжалването на отказа да се прекрати изпълнителното дело е изрично предвидено в разпоредбата на чл.435, ал.2, т.6, предл.2 ГПК/. Ето защо съдът намира жалбата за допустима и следва да я разгледа по същество.

Изпълнително дело № 6126 /2003 г. по описа на ЧСИ Бъчваров е образувано по молба на Ж. П. П. против ТР. К. П., въз основа на изпълнителен лист от 19.03.2003г.,

издаден по гр.д.№2302/2003г. по описа на БРС. От него е видно, че ТР. К. П. е осъден да заплати на Ж. П. П. сумата от 13422 щ. д., представляваща 7670 щ. д. – главница по договор за заем, сключен с нотариален акт за договорна ипотека; 5752 щ. д.- неустойка за неизпълнение на същия договор за период от 75 дни, считано от 10.05.2003г., както и съдебните разноски по издаването на изпълнителен лист в размер на 801 лв.

Принудителното изпълнение е било насочено върху ипотекирания в полза на вискателя недвижим имот на длъжника – апартамент в гр. Бургас, ж.к. „Зорница“ , бл.13, вх.6, ет.3.

С протокол от 5.07.2006г. на ДСИ при СИС- Бургас, на осн. чл.382, ал.1 от ГПК /отм./ вискателят Ж. П. П. е обявен за купувач на имота в изплащане на вземането му при цена, равна на оценката на недвижимия имот- 48 000 лв. постановлението е влязло в сила на 23.10.2006г., когато жалбата на длъжника срещу него е оставена без уважение с решение по ч.гр.д.№633/2006г. по описа на БОС.

С постановлението за обявяване на купувач ДСИ е назначил вещо лице за установяване задължението на длъжника по изпълнителното дело.

На 30.10.2006г. по гр.д.№1955/2006г. на БРС е допуснато обезпечение на установителния иск на длъжника Т.П. срещу вискателя Ж.П., че първият не дължи на втория сумата от 5752 щ. д., представляваща неустойка, чрез налагане на обезпечителна мярка „спиране изпълнението“ по изп.д.№6126/2003г. по описа на ДСИ при БРС. Определението е влязло в сила на 20.04.2007г., когато е оставена без уважение частната жалба на длъжника срещу него.

Въз основа на това определение и по искане на длъжника на 7.11.2006г. ДСИ е спрял изпълнителните действия по изп.д.№6126/2003г. на СИС при БРС.

С решение №1955 по гр.д.№1955 от 5.03.2007г. на БРС е прието за установено между страните по настоящото дело, че длъжника не дължи на вискателя сумата от 5216,65 щ.д., представляваща част от уговорената неустойка по сключения договор за заем, като искът е отхвърлен за горницата над този размер.

Със същото решение е уважен насрещен иск на ТР. К. П. срещу Ж. П. П., с което последният е осъден да заплати на първия сумата от 5019 лв. – обезщетение за забавено плащане върху главницата по договора за заем в размер на 7670 щ.д., начислено за периода от 19.08.2003г. до 16.10.2006г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.10.2006г. до окончателното плащане на дълга., както и деловодни разноски в размер на 851 лв. Това решение е обжалвано единствено от вискателя в уважаващата отрицателния установителен иск част, като в нея същото е потвърдено.

С определение от 12.07.2013г. по гр.д.№1944/2006г. на БРС е отменено допуснатото обезпечение на иска чрез обезпечителна мярка спиране на изпълнението по изп.д.№6126/2003г. на ДСИ при БРС.

На 2.09.2013г. по молба на вискателя и въз основа на определението за отмяна

на обезпечението ДСИ е продължил изпълнителните действия. На 3.09.2013г. е изпратена уведомление до взыскателя, че следва да представи по делото заверен препис от влязлото в сила решение по гр.д.№1955/2006г. на БРС, което уведомление е получено от взыскателя на 29.08.2013г.

По разпореждане на ДСИ взыскателят е внесъл депозит за установяване на актуалното задължение на длъжника.

Съгласно заключението на в.л. Дошева, задължението на длъжника към 18.09.2013г. е в размер на 21672 лв., включващо главница 7670 щ. д., неустойка 5752 щ. д., съдебни разноски, адвокатски хонорар и разноски по изпълнителното дело-държавни такси и разноски за вещо лице.

Следва да се отбележи, че в копието от изпълнителното дело /незаверено и без указание за съдържащите се в него страници или листи/, към датата на издаване на постановлението за възлагане не е наличен препис от решението по гр.д.№1955/2006г. на БРС /такъв е представен едва на 16.04.2015г.- л.179 и сл. от ИД/, като от данните от заключението може да се направи извод, че резултатът от това дело не е взет предвид от експерта и задължението за неустойка, описано в изпълнителния лист не е намалено със сумата от 5216,65 щ.д.

С разпореждане от 27.11.2013г. взыскателят е уведомен, че следва да внесе разликата между дълга и цената на имота- 26327,40 лв., както и да внесе дължимите държавни и местни такси.

С постановление от 7.01.2014г. процесния апартамент е възложен на взыскателя Ж.П. за сумата от общо 48000 лв.

Видно от извлечението от сметката на ДСИ /л.140 от копието от ИД/, на 11.12.2013г. взыскателят е внесъл по сметката на ДСИ сумата от 26327,40 лв., а като основание на плащането е посочено- плащане цена на имот по изп.д.№6126/2003г.

Следователно, може да се направи обоснован извод, че към датата ни задаване на постановлението за възлагане от размера на дълга не е приспаднала недължимата неустойка от 5216,65 щ.д.

Постановлението за възлагане е обжалвано от длъжника, като жалбата е оставена без уважение с решение от 11.03.2014г. по в.гр.д.№196/2014г. на БОС. Следователно постановлението за възлагане е влязло в сила на същата дата- 11.03.2014г.

С разпореждане от 17.03.2014г. /л.162-163 от ИД/ ДСИ е присъединил към изпълнителното дело Държавата, чрез община Бургас и е разпоредил част от внесената от взыскателя продажна цена да бъде преведена по сметката на община Бургас, отдел МДТ, като по този начин е извършено „разпределение“.

На 16.04.2015г. взыскателят е представил съдебните решения по гр.д. №1955/2006г. на БРС и по в.гр.д.№303/2007г. на БОС.

Върху тази молба е обективизирано разпореждане от 17.04.2015г. за уведомяване

на длъжника незабавно да освободи имота, тъй като същият е възложен и е собственост на вискателя Ж.П.. На длъжника е указано, че ако не освободи апартамента и не предаде владението му ще бъде насрочено принудително изпълнение- въвод в имота по молба на вискателя и ще бъде принудително отстранен. Указано му е да посочи банкова сметка за превод на сумата по делото.

Разпореждането и указанията са връчени на длъжника лично на 30.04.2015г., видно от отразеното върху писмо изх.№5190/17.04.2015г. /л.184 от ИД/.

С постановление от 30.04.2015г. /л.183 от ИД/ ДСИ е постановил приключване на изпълнителното производство, тъй като е констатирал, че дългът към вискателя е изцяло погасен и няма дължими суми по делото, включително държавни такси.

На 8.05.2015г. ДСИ е спрял изпълнителното производство, предвид допуснато по ч.гр.д.№653/2014г. по описа на БРС обезпечение на отрицателния установителен иск на длъжника против вискателя, че не му дължи и сумата за главницата, поради изтекла погасителна давност.

С решение от 16.07.2015г. по в.гр.д.№1098/2015г. по описана БОС е отменено постановлението от 30.04.2015г. за приключване на производството по изпълнителното дело и делото е върнато на ДСИ за продължаване на съдопроизводствените действия, предвид обстоятелството, че вискателят не е бил въведен във владение на имота и при съобразяване на постановената обезпечителна мярка „спиране изпълнението“.

С определение №1763 от 17.07.2015г. по ч.гр.д.№653/2015г. на БОС обезпечението е отменено, тъй като е констатирано, че производството по гр.д. №2225/2014г. на БРС, до приключването на което е било допуснато обезпечението, е било прекратено с влязъл в сила съдебен акт.

На 17.06.2016г. вискателят е депозирал искане да бъде насрочен въвод на процесния недвижим имот.

Насроченият за 15.07.2016г. въвод във владение не е бил извършен, понеже вискателят се е съгласил да остави в имота длъжника и неговата майка поради липсата им на готовност да напуснат жилището. От постановлението на ДСИ се установява, че срещу възможността да живеят в апартамента, длъжникът следва да заплаща месечен наем в размер на 1 лв., докато е жива майката на длъжника.

На 8.01.2019г. за пореден път е разпоредено на длъжника да бъде изпратено съобщение да представи банкова сметка за превод на суми по изпълнителното дело. Същото не е връчено, като е отбелязано, че екземпляр от съобщението е пуснат в пощенската кутия на Т.П..

На 19.04.2021г. вискателят е отправил искане до ДСИ да бъде въведен във владение на процесния апартамент. Такъв е насрочен за дата 20.05.2021г. от 10ч. Въводът е пренасрочен за 20.07.2021г. от 10ч., поради искане на длъжника да бъде съобразено постъпването му в болница за лечение, на което искане вискателят не се е противопоставил /така- протокол от 18.05.2021г.- л.250/.

С молба от 29.06.2021г. длъжникът, чрез пълномощника си адв. З. е поискал да му бъде издадено удостоверение за това, че производството по изпълнителното дело е висящо, за неговия предмет и вземанията, предмет на събиране, респективно- кои от тях са погасени, както и относно етапа, в който се намира изпълнителното производство.

Такова удостоверение е издадено на 29.06.2021г. и от него се установява, че към датата на издаване на удостоверението задължението на длъжника е погасено, като по сметката на ДСИ е останала сумата от 25895,40 лв. като непотърсена от страна на длъжника, за което същият е бил уведомен да представи банкова сметка. Посочено е още, че изпълнителното дело е висящо по отношение на извършването на въвод във владение на купувача в недвижимия имот. Посочена е и датата, за която е насрочен въвода.

На 13.07.2021г. длъжникът, чрез пълномощникът си е депозирал нова молба, с искане за прекратяване на производството по изпълнителното дело в частта относно сумата от 5216,65 щ.д., представляваща част от неустойката, дължима по изпълнителния лист. Посочено е, че на 22.06.2021г. била подадена искова молба, с предмет иск по чл.439 ГПК за пълна недължимост на сумите, предмет на изпълнителното дело. Посочено е още, че образуваното по този иск гр.д.№4462/21г. на БРС е било прекратено поради наличието на формирана сила на пресъдено нещо по решението по гр.д.№1955/2006г. на БРС и по гр.д.№ 303/2007г. на БОС.

Направил е искане да бъде поканен вискателя да довнесе сумата, определена за изплащане на длъжника Т.П.- 5216,65 щ.д., като в тази връзка е направил и искане провеждането на въвода да бъде отложено до внасянето на тази сума. Приложени са доказателства.

ДСИ е оставил молбата без уважение с разпореждане от 15.07.2021г. /ръкописно върху молбата/. Посочил е, че на 16.04.2015г. съдебният изпълнител е констатирал, че вискателят не дължи възстановяване на сумата, тъй като било установено, че съгласно решението по гр.д.№1955/2006г. на БРС било установено, че длъжника не дължи неустойка от 5216,65 щ.д., но съгласно това решение е осъден да заплати на Ж.П. сумата от 5019 лв. обезщетение за забава, ведно със законна лихва върху главницата от 7670 щ.д., считано от 16.10.2006г., както и деловодни разноски в размер на 851 лв. посочено е още, че към момента на произнасянето на ДСИ изпълнителното производство остава висящо по отношение на извършения въвод във владение на купувача в недвижимия имот. Разпореждането е възпроизведено в съобщение до длъжника с изх.№8516/15.07.2021г. /л.280/.

Междувременно длъжникът е подал лично и молба за отлагане на въвода предвид предстоящото му лечение в очна клиника в София.

С протокол от 19.07.2021г. съдебният изпълнител е пренасрочил въвода за 30.09.2021г. от 10 ч., за когато длъжникът е уведомен на 19.07.2021г. /видно от

отбелязването на гърба на постановлението/.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следните правни изводи:

Предпоставките за прекратяване на изпълнителното производство са уредени в чл.433, ал.1, т.1-8 от ГПК. В случая в жалбата си /както и в искането си до ДСИ, макар това да не е посочено изрично/ длъжникът се позовава на хипотезата на чл.433, ал.1, т.7 ГПК.

Настоящият състав на Бургаския окръжен съд намира, че в конкретния случай тази разпоредба е неприложима. Действително, от представените от жалбоподателя решения по гр.д.№1955/2006г. на БРС и по в.гр.д.№303/2007г. на БОС е видно, че жалбоподателят- длъжник по изпълнителното дело не дължи на вискателя сумата от 5216,65 щ. д., представляваща неустойка по договора, която е включена в задължението по изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. Това обстоятелство е следвало да бъде съобразено от ДСИ при определяне на дължимата от вискателя сума за довносяне на продажната цена на апартамента в случай, че към момента на изготвяне на постановлението за възлагане решенията на БРС и БОС са били влезли в сила. Тези решения не са били представени на ДСИ при изготвяне постановлението за възлагане, а конкретни данни за това кога спорът е бил разрешен с влязло в сила решение липсват и понастоящем, тъй като в приложените преписи не се съдържа информация за датата на влизане в сила на решението на БОС, което не е необжалваемо.

С влизане в сила на постановлението за възлагане и внасянето на определената от ДСИ сума от вискателя по сметката на ДСИ, вземането на вискателя от длъжника е било погасено.

Ето защо в хода на последващите действия по предаване на владението на имота от длъжника на вискателя- купувач /чл.498 ГПК/ не могат да бъдат съобразявани решения с предмет чл.439 и чл.440 ГПК. В случай, че длъжникът твърди, че от него е събрана по-голяма сума от дължимата, а вискателят се е обогатил неоснователно за негова сметка, в каквато насока са доводите в жалбата, той следва да установи тези свои твърдения по общия исков ред и, при благоприятен за него изход на делото, да събере надвзетите от вискателя суми в отделно изпълнително производство.

В закона не е предвидена възможност вискателят да бъде задължен от съдебния изпълнител да върне по изпълнителното дело суми, за които е налице правен спор дали са събрани от длъжника без основание.

Затова настоящия съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

По изложените по-горе съображения искането по чл.438 ГПК също се явява неоснователно.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх.№8280 / 29.07.2021г. по описа на СИС при БРС, подадена от адв. Даниела Зарева като пълномощник на ТР. К. П. ЕГН:***** от гр. Бургас- длъжник по изпълнително дело № 6126 по описа за 2003г. на ДСИ при БРС, против отказа на съдебния изпълнител за частично прекратяване на изпълнителното производство, обективиран в съобщение № 8516 от 15.07.2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____